

ARTEMIS

FAUL

OPALNA PREVARA

OTI KOLFER

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL THE OPAL DECEPTION

Copyright © Eoin Colfer, 2005

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Sari.

Olovka je jača od Vorda.

Ključ za šifru ove knjige, ali i ključeve šifri prethodnih nastavaka možete naći na sajtu www.artemisfowl.co.uk

SADRŽAJ

Uvod	9
Poglavlje 1: Potpuno opsednuta	13
Poglavlje 2: Vilin-lopov.....	31
Poglavlje 3: Rastanak	49
Poglavlje 4: Kroz iglene uši	80
Poglavlje 5: Upoznajte komšije	101
Poglavlje 6: Trolovski gadno	119
Poglavlje 7: Artemidin hram	139
Poglavlje 8: Pametan sagovornik.....	185
Poglavlje 9: Tatina curica	198
Poglavlje 10: Razum i osećajnost.....	212
Poglavlje 11: Poslednji pozdrav.....	260
Epilog	273

UVOD

Članak koji sledi preuzet je sa veb-stranice www.konjoum.gnom na vilinskom internetu. Priča se da ovaj sajt održava kentaur Ždrebac, tehnički savetnik u Policiji Nižih Slojeva, mada to nikada nije zvanično potvrđeno. Gotovo svaki detalj u ovom tekstu kosi se sa zvaničnim saopštenjem LEP-ove službe za odnose s javnošću.

Svi smo čuli službeno objašnjenje tragičnih događaja u vezi sa slučajem Zito sonde. LEP je u svojoj izjavi dao tek nešto malo konkretnih podataka, očigledno pokušavajući da zataška činjenice i potegne pitanje odgovornosti izvesne pripadnice svojih redova.

Zasigurno znam da je ponašanje dotičnog oficira, kapetana Holi Šort, bilo i te kako primereno i da samo njenom terenskom iskustvu možemo da zahvalimo što nije izgubljeno više života. Umesto što je koristi kao žrtvenog jarca, Policija Nižih Slojeva trebalo bi da je odlikuje medaljom.

U središtu ovog slučaja su ljudi. Iako uglavnom nisu dovoljno bistri čak ni koliko da udenu nogu u nogavicu, ima i Prašinara

od čije me pameti hvata nervoza. Ukoliko takvi otkriju postojanje podzemnog vilinskog grada, nema sumnje da će dati sve od sebe ne bi li nekako iskoristili njegove žitelje. Većina ljudi ne može da se nosi s našom nadmoćnom tehnologijom, ali ima ih i dovoljno promućurnih da nadmudre čak i vile. Jedan je posebno opasan. Mislím da svi znamo o kome je reč.

U vilinskoj istoriji je zabeležen samo jedan čovek koji nas je nadigrao, a pogotovu me kao trn u kopitu muči to što je on tako reći dečak. Artemis Faul, irski genije zločina. Mali Arti je naterao LEP da igra pipirevku po celom svetu, sve dok mu na kraju vilinskom tehnologijom nisu iz uma obrisali svest o našem postojanju. Međutim, još dok je pritiskao dugme za brisanje, daroviti kentaur Ždrebac zapitao se nije li vilinski narod ponovo naseo. Da nije mali Irac negde ostavio neku vrstu podsetnika? Naravno da jeste, kao što smo kasnije i te kako shvatili.

Artemis Faul je odigrao bitnu ulogu u ovim događajima, ali ovoga puta nije pokušao da opljačka Narod, pošto je potpuno zaboravio čak i da postojimo. Ne, iza čitave ove epizode zapravo stoji jedna vila.

Pa ko je onda umešan u ovu tragičnu priču o dva sveta? Ko su glavni igrači iz vilinskih redova? Očigledno je da je Ždrebac i ovde ispao pravi junak. Bez njegovih bi izuma LEP imao pune ruke posla da nam skine Prašinare s vrata. On je neopevani heroj koji rešava drevne zagonetke dok oni iz službe izviđanja i vraćanja dangube na površini i ubiraju lovorike.

Tu je zatim i kapetan Holi Šort, oficir čija se reputacija našla na meti. Holi je jedan od najboljih i najsposobnijih pripadnika LEP-a. Ona je rođeni pilot s darom za improvizaciju na terenu. Nije baš najposlušnija, što ju je u više prilika uvalilo u nevolju. Holi je bila ključna vila u svim incidentima s Faulom. U vreme kada je Savet naredio brisanje Artemisovog pamćenja, njih dvoje

su se već bili takoreći sprijateljili, a on sâm na dobrom putu da postane dobar mali Prašinar.

Kao što svi znamo, i komandant Džulijus Rut je u svemu tome imao svoju ulogu. On je najmlađi glavnokomandujući starešina u istoriji LEP-a. Možda nije baš uvek lak za saradnju, ali ponekad su i najbolje vođe vrlo naporni ljudi.

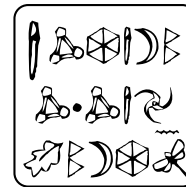
Pretpostavljam da treba pomenuti i Malča Digamsa. Donekadavno je bio u zatvoru, ali je – kao i obično – uspeo da se izmi-golji odande. Taj prdljivi, kleptomanični patuljak nije svojevolljno učestvovao u brojnim epizodama s Faulom, ali Holi je ipak bilo drago što je imala i njegovu pomoć. Sve bi se završilo mnogo gore (kao da već nije dovoljno loše!) da nije bilo njega i njegovih telesnih funkcija.

U samom središtu ovog slučaja nalazi se Opal Koboí, vila koja je finansirala pokušaj bande goblina da preuzmu vlast u Utočištu. Osuđena je na doživotni boravak iza laserske rešetke. To, naravno, pod uslovom da se probudi iz kome u koju je pala kad joj je Holi Šort osujetila namere.

Gotovo godinu je dana Opal Koboí venula u tapaciranoj ćeliji u klinici doktora Dž. Argona, ne reagujući na pokušaje medicinskih vručeva da je probude. Za sve to vreme nije rekla ni reč, nije uzela ni zalogaj hrane, niti je odgovarala na bilo kakve stimulanse. Stručnjaci su isprva bili sumnjičavi. Tvrdili su da je to gluma i da se Koboí pretvara da je katatonična ne bi li izbegla krivično gonjenje. Međutim, kako su meseci prolazili, čak su i najsumnjičaviji popustili. Niko ne može da glumi komu gotovo godinu dana. Sigurno. Takva vila bi morala da bude potpuno opsednuta...

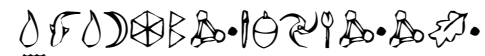
ΠΟΓΛΑΥΛΙΕ 1: ΡΟΤΡΥΠΗΘ ΟΡΣΕΔΗΥΤΑ

ΚΛΙΝΙΚΑ „ΔΖ. ΑΡΓΟΝ”, ΥΤΟČΙΣΤΕ,
ΠΙΖΙ ΣΛΟΙΕΒΙ, ΤΡΙ ΜΕΣΕΚΑ ΡΑΠΙΙΕ

Klinika „Dž. Argon“ nije državna bolnica. Niko tu ne boravi besplatno. Argon i njegov tim psihologa leče samo vile koje to mogu sebi da priušte. Međutim, Opal Koboi se razlikovala od ostalih imućnih pacijenata. Ona je pre više od godinu dana ustanovila svoj lični fond za slučaj nužde – ako nekad poludi te se nađe u situaciji da joj treba lečenje. Mudar potez. Da nije to učinila, porodica bi je sigurno smestila u neku jeftiniju ustanovu. Doduše, njoj smeštaj ionako ne bi ništa značio pošto je čitave protekle godine jedino balavila i trpela isprobavanje refleksa. Doktor Argon je smatrao da Opal ne bi primetila ni kad bi joj se ispred nosa mužjak trola busao u grudi.

Nije se ona razlikovala samo zbog tog fonda. Opal Koboi je uz to bila i čuvena ličnost. Posle pokušaja goblinske trijade

B'va Kel da preuzme vlast, njeno ime postalo je najpoznatija četvoroslovna reč u podzemlju. Ipak je ona milijarderka koja je sklopila savez s nezadovoljnim LEP-ovim oficijom Brajarom Kudžonom i otpočela rat u Utočištu. Koboje je izdala sopstveni narod, a sada je nju izdao sopstveni um.

Prvih šest meseci njenog tamnovanja, mediji su opsedali kliniku ne bi li snimili svaki treptaj ove male vile. LEP-ovci su na smenu stražarili pred vratima njene ćelije, a svi zaposleni u zgradi podvrgnuti su iscrpnim proverama rodoslova i strogim pogledima. I to bez izuzetka. Čak je i sâm doktor Argon morao povremeno da daje bris za analizu DNK kako bi potvrdio da je zaista taj koji tvrdi da jeste. LEP-ovci nisu hteli ništa da prepuste slučaju kad je Koboje posredi. Pobegne li nekako iz Argonove klinike, ne samo što bi im se ceo vilinski svet grohotom smejaio nego bi se pride i opasan kriminalac slobodno šetao ulicama Utočišta.

Ali kako je vreme prolazilo, sve se manje snimateljskih ekipa ujutru pojavljivalo pred kapijom. Na kraju krajeva, ne možete očekivati od publike da satima gleda nekog kako balavi. Broj stražara u smeni smanjen je sa dvanaest na šest, a na kraju je ostao samo jedan policajac. Pa kuda Opal Koboje može da pobegne? – razmišljali su predstavnici vlasti. Nепrestano ju je snimalo tuce kamera, na mišici je imala potkožni predajnik, a bris DNK uzimali su joj četiri puta dnevno. Čak i ako neko uspe da izvede Opal, šta bi s njom? Nije mogla ni da stoji bez tuđe pomoći, a senzori su pokazivali da su joj moždani talasi bezmalo ravne linije.

Uzgred budi rečeno, doktor Argon se veoma ponosio svojom čuvenom pacijentkinjom i često ju je pominjao na svečanim večerama. Otkako je Opal Koboje primljena na kliniku, maltene je postalo moderno imati nekog rođaka tamo na lečenju. Gotovo

svaka bogataška porodica imala je nekog ludog ujaka na tavanu. Sada je došlo vreme da taj ljudi ujak dobije vrhunsku negu u pravom izobilju.

Eh, da je svaka vila u klinici bila pitoma kao Opal Koboje! Njene su se potrebe svodile na nekoliko intravenoznih cevčica i monitor, što je sve bilo plaćeno i preplaćeno njenim fondom. Doktor Argon se od srca nadao da se mala Opal nikada neće probuditi. Ako se to desi, LEP će je istog trenutka izvesti pred sud. Čim je osude za veleizdaju, zamrznuće sve njene račune, uključujući i fond za lečenje u njegovoj klinici. Ne, što Opal bude duže spavala, to će svi biti srećniji, a pogotovu ona. Zbog tanke lobanje a velike zapremine mozga, male vile su podložne poremećajima kao što su katatonija, amnezija i narkolepsija. Stoga bi se lako moglo desiti da njena koma potraje nekoliko godina. Čak i ako se Opal probudi, njeno će pamćenje možda ostati zaključano u nekoj fioci negde u tom ogromnom vilinskom mozgu.

Doktor Dž. Argon je svake noći išao u obilazak. Nije se više lično bavio pacijentima, ali smatrao je da osoblje treba da oseti da je on tu. Ukoliko svi lekari znaju da Džerbal Argon opipava nečiji puls, i te kako će se potruditi da i oni učine isto.

Malu vilu je uvek ostavljao za kraj. Nekako ga je smirivalo kad je vidi kako spava onako uvezana. Često bi posle napornog dana pozavideo Opal na tako bezbrižnom bitisanju. Kad joj je sve prekardašilo, njen se mozak jednostavno isključio, ostavivši joj jedino osnovne životne funkcije. Sada je samo disala, a monitori su povremeno pokazivali skokove na moždanim talasima, što je značilo da sanja. Ako se to izuzme, sva je prilika da Opal Koboje više ne postoji.

Te sudbonosne noći, Džerbal Argon je bio napetiji nego obično. Njegova supruga je podnela zahtev za razvod braka,

pozivajući se na činjenicu da tokom poslednje dve godine s njom nije progovorio više od šest vezanih reči, Veće je pretilo da će prestati da dotira njegovu kliniku pošto sad dovoljno zarađuje od slavnih klijenata, a bol u kuku mu je već bio toliki da ga čak ni magija nije mogla ublažiti. Vračevi su tvrdili da uzrok najverovatnije leži u njegovoj glavi. To čak kao da im je bilo smešno.

Hramao je istočnim krilom klinike i pregledao plazma-monitore na vratima soba. Žmirnuo bi kad god stane levim stopalom.

Dva domara, Merval i Deskant Bril, brisala su antistatičkim četkama prašinu ispred Opaline sobe. Male vile su sjajni radnici. Veoma su prilježne, strpljive i uporne. Kad njima naložite da nešto urade, uopšte više ne morate da razmišljate o tome. Osim toga, potpuno su slatke, s onim bebastim licima i nesrazmerno velikim glavama. Mnogima je dovoljan samo pogled na malu vilu pa da se razvesele. One su bile neka vrsta hodajuće terapije.

„Broveče, momci“, reče im Argon. „Kako nam je omiljeni pacijent?“

Merv, stariji blizanac, podiže pogled s četke. „Sve po starom, sve po starom, Džeri“, reče. „Učinilo mi se malopre da je pomerila nožni palac, ali bila je to samo igra svetlosti.“

Argon se nasmeja, mada prilično izveštačeno. Nije voleo da ga zovu Džeri. Ipak je to, na kraju krajeva, *njegova* klinika i stoga zaslužuje malo poštovanja. A opet, dobri domari su retki kao zlatna prašina, a braća Bril već dve godine održavaju zgradu cakum-pakum. I oni su bili slavni na svoj način. Blizanci su veoma retki u Narodu. Merval i Deskant trenutno su bili jedina braća svoje vrste u Utočištu. Gostovali su u nekoliko televizijskih emisija, uključujući i *Kanto*, najgledaniji tok-šou na PPTV-u.

Na straži je bio Grab Kelp. Kada je Argon stigao do Opaline sobe, zatekao je kaplara potpuno obuzetog gledanjem filma na video-naočarima. Nije mogao da mu zameri. Čuvanje Opal Koboi nije ništa zabavnije nego posmatranje rasta nožnih noktiju.

„Dobar film?“, ljubazno upita doktor.

Grab podiže stakla. „Nije loš. Ljudski kaubojac. Mnogo mrštenja i pucanja.“

„Mogu li da ga pozajmim kad ga odgledaš?“

„Nema problema, doktore, ali rukujte pažljivo. Ljudski diskovi su strašno skupi. Daću vam specijalnu navlaku.“

Argon klimnu glavom. Sad se setio Graba Kelpa. Taj LEP-ov oficir bio je poznat po brizi za svoje stvari. Već se dva puta pismeno žalio upravi klinike zato što su mu ispućene glave zakivaka na podu izgrebale đonove.

Doktor pogleda Opaline rezultate. Plazma-monitor na zidu pokazivao je sveža očitavanja sa senzora na njenim slepoočnicama. Bez promena, baš kao što je i očekivao. Osnovne životne funkcije bile su joj normalne, ali je zato moždana aktivnost na minimumu. Nešto ranije te večeri je nešto sanjala, a sada je sve ponovo bilo mirno. Na kraju se – kao da uopšte ima potrebe za tim – uverio da potkožni predajnik tvrdi da je Opal Koboi baš tamo gde i treba da bude. Te sprave se obično ugrađuju u glavu, ali su lobanje malih vila pretanke za bilo kakve hirurške zahvate.

Džerbal ukuca ličnu šifru na tastaturi kraj ojačanih vrata, na šta ova kliznuše i ukaza se prostrana soba po čijem su podu nežno treperile boje raspoloženja. Zidovi su bili od meke plastike, a iz skrivenih zvučnika čuli su se tihi zvuci prirode. U tom je trenutku planinski potok žuborio po kamenju.

Na sredini sobe je Opal Koboi visila obešena o kaiševе. Sve veze su bile postavljene jastučićima s gelom i u trenu su se prilagođavale svakom pokretu tela. Čak i ako se mala vila probudi,

kaiševi će se automatski zategnuti kao mreža, da slučajno ne bi samu sebe ozledila.

Argon proveri prijanjaju li joj senzori dobro na čelo. Podigao joj je kapak i uperio snop svetlosti iz džepne lampice u oko. Zenica se malo skupila, ali Opal nije skrenula pogled.

„Imaš li danas nešto da mi kažeš, Opal?“, tiho upita doktor. „Nešto za uvodno poglavlje moje knjige?“

Voleo je da razgovara s njom, za slučaj da ga ipak čuje. Verovao je da će tako, kad se ona probudi, već imati uspostavljen prisan odnos.

„Ništa? Nikakva misao?“

Ništa. Baš kao ni prethodnih godinu dana.

„Pa, dobro“, reče Argon, pa iz džepa izvadi i poslednji štapić s komadićem vate na vrhu i uze joj bris iz usta. „Možda sutra, a?“

Prevukao je vatom preko sunderastog jastučeta na svojoj tabli za pisanje i već naredne je sekunde na malom ekranu zasvetlelo njeno ime.

„DNK ne laže“, promrmlja Argon i baci štapić u korpu za otpatke.

Još jednom je pogledao pacijentkinju, pa se okrenuo i pošao ka vratima.

„Lepo spavaj, Opal“, reče gotovo nežnim glasom.

Ponovo je osetio spokoj, a i gotovo je potpuno bio zaboravio na bol u kuku. Koboï je i dalje u svom svetu i neće se skoro buditi. Njen fond ostaje tu.

Prosto je neverovatno koliko jedan gnom može da se prevari.

Opal Koboï nije bila katatonična, ali ni budna. Bila je negde između – plutala je u tečnom svetu meditacije u kome je svako

sećanje bilo tek mehurić raznobojne svetlosti što se nežno rasprskava u njenoj svesti.

Od najranije je mladosti bila učenik Gole Švima, gurua pročišćavajuće kome. On je verovao da većina vila može da dospe do dubljih nivoa sna. Stanje pročišćavajuće kome može se dostići tek posle više decenija vežbe i discipline. Opal je prvi put to uspela u četrnaestoj godini.

Prednost pročišćavajuće kome bila je u tome što se vila posle nje budi potpuno sveža, iako je sve vreme spavanja provela u razmišljanju ili, kao u ovom slučaju, u kovanju planova. Opalina je koma bila toliko sveobuhvatna da joj se um gotovo potpuno bio odvojio od tela. Lako je mogla da zavara senzore, a nije joj smetalo ni intravenozno hranjenje i pražnjenje. Najduža zabeležena svesno izazvana koma trajala je četrdeset i sedam dana. Ona je nabrojala već jedanaest meseci, ali nije nameravala da broji još dugo.

Čim je udružila snage s Brajarom Kudžonom i njegovim goblinima, Opal Koboï je shvatila da će joj biti potreban i rezervni plan. Njihova zavera za svrgavanje LEP-a bila je genijalno osmišljena, ali uvek postoji mogućnost da nešto krene naopako, a maloju vili ni na kraj pameti nije bilo da ostatak života provede na robiji. Mogla bi da se izvuče jedino kad bi svi mislili da je iza brave. Stoga je počela da se na vreme priprema.

Prvo je ustanovila fond za Argonovu kliniku, čime je obezbedila da je prebace na pravo mesto ukoliko svesno upadne u pročišćavajuću komu. Drugi korak bio joj je da u bolnicu ubaci dvojicu svojih najpoverljivijih saradnika, za slučaj da joj zatreba pomoć u bekstvu. Potom je počela da na stranu odvaja ogromne količine zlata. Nije želela da završi kao izgnanik bez prebijene pare.

Poslednji korak bio je da donira sopstvenu DNK i odobri stvaranje klona koji će je zameniti u tapaciranoj ćeliji. Kloniranje se obavljalo potpuno ilegalno pošto je stavljeno van vilinskog zakona još pre više od petsto godina, nakon prvih eksperimenata u Atlantidi. Rezultati su bili daleko od savršenih. Naučnici nikada nisu uspjeli da stvore savršenu kopiju. Iako su spolja izgledali kako treba, klonovi su zapravo bili ljuštore s tek toliko životne energije da mogu da obavljaju osnovne telesne funkcije. U njima nije bilo iskre pravog života. Odrasli klon je izgledao kao prava osoba u komi. Savršeno.

Opal je naručila da se daleko od sedišta kompanije napravi priručna laboratorija i obezbedila dovoljno sredstava za dvogodišnji projekat, koliko je potrebno da se klon razvije u odraslu osobu. Tako će, čim bude želela da pobjegne s Argonove klinike, njeno mesto zauzeti savršena kopija. LEP neće ni znati da to nije Kobi.

Kasnije se pokazalo da je pametno postupila. Ispostavilo se da je Brajar dvoličan, a šačica vila i ljudskih bića postarala se da njegovu izdaju iskoristi kako bi upropastila i malu vilu. Time je Opal dobila cilj koji joj je održavao snagu volje: ostaće u komi koliko god bude trebalo jer valja izravnati račune. Ždrebac, Rut, Holi Šort i onaj čovek, Artemis Faul – oni su krivi za njen poraz. Čim napusti kliniku, posetiće one koji su joj zadali toliko jada i naterati ih da i sami uvide kako je to. Kad porazi svoje neprijatelje, moći će da se posveti drugoj fazi plana, a to je da Prašinarima obelodani postojanje vilinskog Naroda, i to tako da će brisanje sećanja biti neprimenljivo. Tajni život podzemne civilizacije neumitno se bliži kraju.

Opalin mozak je ispustio nekoliko srećnih endorfina. Pomisao na osvetu uvek je u njoj budila neku maznu toplinu.

* * *

Braća Bril su gledala kako doktor Argon ćopa hodnikom.

„Moron“, promrmlja Merv, pa nastavi da teleskopskom vakuum-šipkom čisti prašinu iz ćoškova.

„Pravo kažeš“, složi se Skant. „Matori Džeri ne bi mogao da analizira ni tanjir paprikaša od voluharice. Nije ni čudo što ga žena ostavlja. Da je neki psihijatar, na vreme bi uvideo šta se sprema.“

Merv isključi vakuum. „Kako stojimo s vremenom?“

Skant pogleda na svoj mesecomer. „Osam i deset.“

„Dobro. Kako nam je kaplar Kelp?“

„Još gleda film. Taj momak je savršen. Moramo noćas ovo da završimo, jer bi LEP mogao da u sledećoj smeni pošalje nekog manje glupog. Osim toga, budemo li još čekali, klon će da poraste još dva centimetra.“

„U pravu si. Proveri skrivene kamere.“

Skant podiže poklopac s onoga što je na prvi pogled izgledalo kao čistačka kolica s krpama, četkama i deterdžentima. Ispostavilo se da se pod stalkom za vakuumske nastavke nalazi monitor podeljen na nekoliko prozora.

„Pa?“, šapatom će Merv.

Skant mu ne odgovori odmah, pošto je hteo da prvo proveri sve prozore. Opal se pre utamničenja postarala da se po čitavoj klinici postave mikrokamere. Te spravice bile su sačinjene od organskih materijala dobijenih genetičkim inženjeringom, tako da su prizori koje su slale bili prenos „uživo“ u pravom smislu reči. Prve prave žive mašine na svetlu. I potpuno imune na detektore opreme za prismotru.

„Samo noćna smena“, na kraju reče Skant. „Na ovom odeljenju nema nikoga osim kaplара Idiota.“

„A parking?“

„Čist.“

Merv pruži ruku. „Dobro, brale. To ti je to. Sad nema nazad. Idemo do kraja? Hoćemo li da se Opal Koboji vrati?“

Skat oduva uvojak crne kose s okruglog oka.

„Hoćemo, jer ako to učini bez nas, postaraće se da joj to debelo platimo“, reče i rukova se s bratom. „Idemo do kraja.“

Merv iz džepa izvadi daljinski upravljač. Spravica je bila podešena na frekvenciju prijemnika skrivenog u zabatnom zidu klinike, koji je pak bio povezan s balonima punim kiseline. Jedan se nalazio na glavnoj energetske kocki u razvodnoj kutiji na parking, a drugi na rezervnoj, u podrumu zgrade. Kao domarima, Mervu i Skantu je bilo lako da ih prethodne večeri tu postavili. Naravno, klinika je bila povezana i s glavnom gradskom mrežom, ali će posle pucanja balona proteći minut-dva dok ta veza ne proradi. Na kraju krajeva, nije ni bilo potrebe za nekim složenijim sistemima, pošto je to ipak medicinska ustanova, a ne zatvor.

Merv duboko udahnu, pa podiže sigurnosni poklopac i pritisnu crveno dugme. Daljinski upravljač je infracrvenim zracima uključio sonični predajnik, a on odasla zvučne talase koji probiše one balone. Kiselina se proli po energetskim kockama i dvadeset sekundi kasnije od njih ne ostade ništa. Čitava klinika je utonula u tamu. Merv i Skant navukoše maske s filterima za mrak.

Čim je nestalo struje, na podu zasvetleše treptajuće zelene trake koje su vodile ka najbližem izlazu. Braća nisu gubila vreme. Skant preuze kolica, a Merv se uputi pravo prema kaplaru Kelpu.

Grab je upravo bio skinuo video-naočare.

„Ej“, reče, zbunjen mrakom, „šta se ovde dešava?“

„Nestalo je struje“, reče Merv i tobože slučajno nalete na njega. „Ove instalacije su očajne. Odavno ja to pričam doktoru

Argonu, ali niko neće da odvoji malo para za održavanje zgrade. Valjda su im važniji fini službeni automobili za kliniku.“

Nije Merv toliko blebetao iz zabave. Čekao je da počne da deluje sedativ iz rastvorljivog flastera koji je prilepio na kaplarovo doručje.

„Kome pričaš“, na to će Grab, iznenada počevši da trepće još i više nego obično. „Odavno se zalažem za nove ormariće u policijskoj stanici... Baš sam nešto žedan. Da li je još neko žedan?“ A onda se ukočio od seruma koji mu se širio telom. To će trajati dva minuta, posle čega će se prenuti i biti čio kao da se ništa nije desilo. Neće se sećati šta se dešavalo tokom nesvesti, a uz malo sreće, neće ni primetiti vremensku rupu.

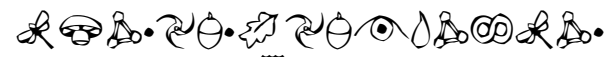
„Hajde“, napeto će Skant.

Merv nije časio časa. S lakoćom je ukucavao Argonovu šifru u Opalina vrata. Učinio je to brže no što bi doktor ikada uspeo, pošto je sate i sate proveo vežbajući na ukradenoj tastaturi. Argonova šifra se menjala svake nedelje, ali braća Bril bi se uvek postarala da se zateknu ispred Opaline sobe kad doktor dođe u obilazak. Do sredine nedelje već su uspevali da kompletiraju pravu kombinaciju brojeva.

Tastatura zasija zelenom svetlošću, a vrata kliznuše u stranu. Opal Koboji se ljuljuškala obešena o kaiševu, nalik nekakvoj bubi u neobičnoj čauri.

Merv je spusti na kolica. Brzim, uvežbanim pokretima zavrnuo joj je rukav i na mišici napipao ožiljak na mestu gde joj je ubačen potkožni predajnik. Palcem i kažiprstom je uhvatio tvrdu kvržicu.

„Skalpel“, reče i pruži slobodnu ruku, a Skant mu dodade instrument. Merv duboko udahnu i na Opalinoj koži napravi rez dugačak dva centimetra. Gurnuo je kažiprst unutra i iščeprkao

elektronsku kapsulicu. Bila je obavijena silikonskom opnom i ne veća od aspirina.

„Zatvori je“, reče Merv odsečno.

Skant se nadvi nad ranu i položi palčeve sa obeju strana reza.

„Leći“, prošaputa, a plave varnice vilinske magije stadoše da mu se s prstiju slivaju u razrez. Za svega nekoliko sekundi, koža je zacelila, a od rane je ostao samo bledoružičast ožiljak, gotovo istovetan onom koji se tu već nalazio. Opalina magija je presušila još mesecima unatrag, pošto mala vila nije mogla da sprovede ritual za osvežavanje moći.

„Gospođice Koboī“, odsečno će Merv, „vreme je za buđenje. Škola zove.“

Razvezao je kaiševe i besvesna vila se skljojala na poklopac čistačkih kolica. Merv je ošamari, na šta joj se obraz zarumene. Počela je da diše malo brže, ali oči joj ostadoše sklopljene.

„Drmni je“, reče Skant.

Merv iz unutrašnjeg džepa izvadi LEP-ovski električni pendrek. Uključio ga je i dotakao Opal po laktu. Telo male vile grčevito se zatrese, i ona se već narednog trenu trže iz sna, kao kad se neko prene iz košmara.

„Kudžone“, ciknula je. „Izdajice!“

Merv je ščepa za ramena. „Gospođice Koboī. To smo mi, Merval i Deskant. Vreme je.“

Opal je unezvereno buljila u njega.

„Bril?“, reče posle nekoliko dubokih udisaja.

„Tako je. Merv i Skant. Moramo da krenemo.“

„Da krenemo? Kako to misliš?“

„Odlazimo odavde“, nestrpljivo će Merv. „Imamo još samo minut vremena.“

Opal protrese glavom ne bi li rasterala postmeditacijsku izmaglicu. „Merv i Skant. Moramo da krenemo.“

Merv joj pomože da siđe s kolica. „Tako je. Klon je spreman.“

Skant skide lažno dno s kolica. Ispod je ležala klonirana dvojica Opal Koboī, odevena u bolničko odelo za komatozne pacijente. Bile su istovetne, do poslednjeg folikula. Skant skide klonu masku za kiseonik, pa ga podiže i poče da ga privezuje kaiševima.

„Neverovatno“, reče Opal i prstima nežno pomilova dvojnino lice. „Stvarno sam toliko lepa?“

„O, da“, odgovori Merv. „Još ste lepši.“

A onda Opal ciknu. „Debili jedni! Oči su joj otvorene. Može da me vidi!“

Skant brže-bolje sklopi klonu oči. „Ne brinite, gospođice Koboī. Čak i da njen mozak može da shvati ono što oči vide, nikome ne bi mogla da kaže ni reč.“

Opal se umorno zavuče u kolica. „Ali u očima joj je ostao prizor. Ždrebac će se možda setiti da proveru. Prokleti kentaur.“

„Ne sekirajte se, gospođice“, reče Skant dok je vraćao lažno dno na kolica. „Taj će uskoro da ima mnogo veće brige nego što smo mi.“

Opal navuče masku za kiseonik. „Kasnije“, reče. Glas joj je zbog plastike bio prigušen. „Sad nema vremena za priču.“

Iznurena čak i ovako malim naporom, Koboī je ubrzo utonula u prirodan san. Proteći će još nekoliko sati dok ne bude mogla da u potpunosti povрати svest. Posle toliko duge kome, postojala je čak i opasnost da Opal ne bude pametna baš koliko i pre.

„Vreme?“, reče Merv.

Skant pogleda na mesecomer. „Još trideset sekundi.“

Merv postavi kaiševe u isti položaj u kome su bili pre. Zastao je samo da otre znoj s čela, a onda skalpelom napravio rez

na mišici klona i umetnuo potkožni predajnik. Dok je Skant mlazom plavičastih varnica zaceljivao ranu, Merv je poslagaao sredstva za čišćenje natrag na lažno dno kolica.

Skant poče da cupka od nestrpljenja. „Osam sekundi. Sedam. Tako mi svega, ovo je poslednji put što spasavam šeficu s klinike i zamenjujem je klonom.“

Merv stade da gura kolica ka vratima.

„Pet... četiri...“

Skant se osvrnu da poslednji put sve proveri. Pogled mu je klizio preko svega što su dotakli.

„Tri... dva...“

Izašli su i zatvorili vrata.

„Jedan...“

Kaplar Grab prvo malo klonu, a onda se trže, potpuno svestan.

„Ej... šta...? Baš sam nešto žedan. Da li je još neko žedan?“

Merv ćušnu maske s filterima za mrak natrag u kolica. Žmirnuo je ne bi li izbacio kap znoja iz oka. „To ti je od ovog vazduha. Ja sam stalno žedan i muče me strašne glavobolje.“

Grab se uhvati za koren nosa. „Isti slučaj. Napisaću žalbu čim dođe svetlo.“

I baš tada svetiljke duž hodnika stadoše da trepere i pale se jedna za drugom.

„Eto“, reče Skant. „Nastavljamo po starom. Možda će se sad neko setiti da kupi nove osigurače. Je l' tako, brale?“

Uto hodnikom dotrča i doktor Argon, gotovo u korak prateći dolazak svetla.

„Vidim da je noga mnogo bolje, a, Džeri?“, reče Merv.

Argon je ovo prečuo. Oči su mu bile razrogačene i disao je isprekidano.

„Kaplare Kelp“, prodahtao je. „Koboi, zar ne? Da li je to ona...?“

Gran prevrnu očima. „Smirite se, doktore. Gospođica Koboi visi onako kako ste je ostavili. Pogledajte.“

Argon prisloni dlanove uza zid i poče da očitava životne funkcije.

„Dobro je. Nema promena. Bez promena. Zabeležen je dvo-minutni prekid, ali to je u redu.“

„Lepo sam vam rekao“, reče Grab. „Nego, kad ste već tu, hteo bih da vas pitam za ove moje strašne glavobolje...“

Argon ga skloni u stranu. „Treba mi malo vate. Skante, imaš li ti vatu?“

Ovaj se potapša po džepovima. „Žao mi je, Džeri. Nemam.“

„I ne zovi me Džeri!“, dreknu Džerbal Argon, pa skide poklopac s čistačkih kolica. „Ovde sigurno ima vate“, reče, dok mu je znoj rosio pročelavo široko gnomsko teme. „Izem ti ja domara koji nema vatu.“ Međutim, debeli prsti su mu već bili pročepkali put kroz sadržaj kolica i stigili do lažnog dna.

Merv ga ramenom gurnu u stranu pre no što pronade tajnu pregradu ili monitor. „Evo, doktore“, reče i izvadi paketić vate. „Jednomesečna zaliha. Uživajte za sve pare.“

Argon izvadi jednu kuglicu vate i baci paketić.

„DNK ne laže“, mrmljao je dok je ukucavao šifru. „DNK ne laže.“

Utrčao je u sobu i vatom grubo omazao unutrašnjost klo-novih usta. Braći Bril se preseče dah. Očekivali su da će biti van klinike kad se ovo desi. Argon prevuče kuglicom vate po sunđerastom jastučetu na svojoj elektronskoj tabli za beleške. Trenutak kasnije, na ekrančiću od plazme zasvetlelo je ime Opal Koboi.

Argon ispusti dubok uzdah i šakama se nasloni na kolena. Postiđeno je pogledao onu trojicu. „Izvinite. Uspaničio sam se. Izgubimo li Opal, svršeno je s ovom klinikom. Valjda sam zato malo paranoičan. Lice može biti istovetno, ali...“

„DNK ne laže“, uglas dovršiše Merv i Skant.

Grab ponovo uključi svoje video-naočare. „Mislim da doktoru treba malo odmora.“

„Jok, čini ti se“, podrugljivo će Merv, pa pogura kolica ka liftu za osoblje. „A i mi bismo mogli da krenemo, brale. Treba da pronađemo uzrok nestanka struje.“

Skant pođe za njim. „Šta misliš, u čemu je problem?“

„Mislim da znam. Hajde da prvo proverimo parking i podrum.“

„Kako god kažeš. Ipak si ti stariji.“

„I pametniji“, dodade Merv. „Nemoj to da zaboraviš.“

Dva mala vilenjaka nastaviše da odmiču hodnikom i prepirkom prikrivaju činjenicu da im se kolena tresu a da im se srce bilo popelo u grlo. Normalno su prodisali tek kad su sklonili sve tragove balona s kiselinom i dobrano odmakli kući u svom kamionetu.

Kada su stigli u stan, Merv otvori tajnu pregradu u koju su bili sakrili Opal. Sve brige u vezi s njenom inteligencijom raspršile su se kad je ugledao potpuno bistar i priseban pogled svoje poslodavke.

„Dovedite me u red“, reče ona, pa se drhtavo iskobelja iz kolica. Iako joj je um radio punom snagom, trebaće joj nekoliko dana u elektromasažeru da se i mišići vrate u život.

Merv joj pomože da dođe do kauča. „Sve je spremno. Fondovi, hirurg, sve.“

Opal poče da halapljivo pije izvorsku vodu iz bokala na stočiću. „Dobro. Dobro. A moji neprijatelji?“

Skant stade iza brata. Bili su gotovo istovetni, s tim što je Merv imao malo šire čelo. On je oduvek bio onaj pametniji.

„Držali smo ih na oku, baš kao što ste nas i zamolili.“

Opal prestade da pije. „Zamolila?“

„Naložili“, ispravi se Skant. „Naložili. Baš tako. To sam hteo da kažem.“

Opaline oči se suziše. „Od srca se nadam da braća Bril nisu postala svojeglava dok sam ja spavala.“

Skant se malčice povi, gotovo kao da se klanja. „Ne, ne, gospođice Kobo. Živimo da bismo vam služili. Samo za to.“

„Tačno“, potvrdi ona. „I živćete samo dok mi budete služili. A sada, moji neprijatelji. Nadam se da su zdravo i veselo.“

„O, jesu. Džulijus Rut velikim koracima grabi napred. Kandidovan je za Veće.“

Opal se zlobno nasmeši. Ličila je na lasicu. „Veće. S lepe će visine da padne. A Holi Šort?“

„Vratila se redovnim dužnostima. Imala je šest uspešnih misija na površini otkako ste u komi. Verovatno će je unaprediti u majora.“

„Ni manje ni više nego u majora. Pa, najmanje što možemo za nju da učinimo jeste da se postaramo da do tog unapređenja nikada ne dođe. Hoću da joj uništim karijeru. Holi Šort ima da skonča u sramoti.“

„Kentaur Ždrebac je odvratan kao što je i bio“, nastavi Skant Bril. „Za njega predlažem posebno gadno...“

Opal podiže tanki prst, na šta on učuta. „Ne. Ždrepcu zasada ništa ne sme da se desi. Njega mora da porazi um. Samo me je dva puta u životu neko nadmudrio, a oba puta je to bio Ždrebac. Nema ničeg genijalnog u tome da se on ubije. Hoću da ga porazim i ponizim i da ostane sam.“ Oduševljeno je pljesnula rukama. „A onda ću da ga ubijem.“

„Pratili smo i komunikaciju Artemisa Faula. Izgleda da je veći deo protekle godine proveo pokušavajući da pronađe jednu sliku. Koliko znamo, ona se sada nalazi u Minhenu.“

